

Esu klaipėdietė – jūros dukra

Jūra man gražiausia ką tik nusileidus saulei. Pasiėmusi fotoaparata, prie jos keliauju vakarais. Nuo namų Žvejybos uosto rajone iki II-osios Smiltynės perkėlos - vos keli kilometrai. Kelias neprailgsta, ypač kai važiuoju dviračiu.

Plaukdama keltu dažnai pagalvoju, kad Klaipėda – vienintelis Lietuvos miestas, kuriame tiek daug žuvėdrų ir laivų.

Eidama mišku traukiu į save pušų ir jūros kvapą, kuris toks įprastas ir savas prie jūros gyvenantiems žmonėms. Stebiu medžius – jie visi palinkę uostamiesčio link. Tarsi bijo, kad jūra juos užlies, ir nori nuo jos pabėgti.

Nusispiriu batus ir einu per vėsų gurgždantį smėlį. Pajūris, kaip dažniausiai tokiu laiku, tuščias. Prisėdu ant suolo ir pradėdu mintyse kalbėtis su jūra. Paklausiu jos, kodėl ji šiandien tokia rami ir spindinti. Padėkoju, kad pavyksta padaryti kelis įdomius kadrus. Pavaikštau pajūriu. Paliečiu vandenį. Šaltas.

Kai visai sutemsta, atsisveikinu su jūra ir išskubu į paskutinį keltą.

Džiaugiuosi, kad gyvenu mieste prie jūros – Klaipėdoje. Visa širdimi jaučiuosi esanti klaipėdietė - jūros dukra.

*Lidija Babina,
Klaipėdos Ievos Simonaitytės pagrindinės mokyklos 8a klasės mokinė
Mokytoja Jurgita Barasienė*